

Jako každý jazyk i španělština se v průběhu staletí svého formování nevyvíjela izolovaně, ale dostala se do kontaktu s jinými jazyky. Přírodním jevem takového kontaktu je vzájemný vliv mezi jazyky a obohacování slovní zásoby. Ani španělština se neubránila těmto vlivům, které se promítly jak do slovní zásoby, v níž se bezpochyby projeví nejvíce, tak do fonetiky či morfologie. Španělština se dostala do kontaktu s jinými jazyky již od samého počátku svého vývoje, kdy na vznikající románštinu působil vliv předrománských autochtonních jazyků Pyrenejského poloostrova.

Hlavním důvodem toho, že se španělština otevřela těmto vlivům, byla nutnost nových pojmenování. Nejednou se stávalo, že se španělský jazyk setkal s kulturou velmi odlišnou od hispánského světa a byl tak nucen přijmout nová slova označující skutečnosti, pro něž sám postrádal pojmenování. Někdy, jako je tomu v případě prvních kontaktů s indiánskými kulturami v Latinské Americe, se stávalo, že pro neznámé skutečnosti se nejprve používala evropská terminologie a nová skutečnost byla přirovnávána k něčemu známému z Evropy. Tento způsob se však jevil jako obtížný a nedostačující a proto později španělští dobyvatelé přistoupili k přejímání slov z indiánských jazyků.

Ať už španělština přejímala slova z indiánských či jiných jazyků, vždy se jednalo především o slova vyjadřující osobitost těchto jazyků. V případě indiánských jazyků španělština z pozice nadřazeného jazyka přejímala pouze slova týkající se takových skutečností a novinek, jež byly těžko nahraditelné hispánským výrazem. Z tohoto důvodu mají také mezi výpůjčkami dominantní pozici substantiva jako hlavní nositelé významu a jako slova označující nezávislé entity (živé organismy, předměty).